

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľov **1/R.**, nar. X., bytom Z.Z., **2/ M.**, nar. X., bytom T., **3/ M.**, nar. X., bytom Z.Z., všetci zastúpení *JUDr. Š.*, bytom B., proti odporcovi **Obvodný pozemkový úrad v Trnave**, Vajanského 2, Trnava **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu z 30. januára 2008 č. j. K2008/00694-Kň-NR-2**, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. októbra 2009 č. k. 32Sp/11/2008 - 93, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave z 28. októbra 2009 č. k. 32Sp/11/2008 - 93 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu z 30. januára 2008 č. j. K2008/00694-Kň-NR-2 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.

Navrhovateľom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave potvrdil rozhodnutie odporcu z 30. januára 2008 č.j. K2008/00694-Kň-NR-2, ktorým odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z.z.“), v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) rozhodol vo veci uplatneného nároku navrhovateľov tak, že navrhovateľke 1/, navrhovateľke 3/ a právnenému predchodcovi navrhovateľa 2/ ako oprávneným osobám podľa § 2 ods. 2 písm. c) zákona č. 503/2003 Z. z. navrátil vlastníctvo k pozemkom v k. ú. Z. parc. č. 521/57 a v k. ú. T. parc. č. 1675/3, ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa § 3 ods. 1 písm. k) zákona č. 503/2003 Z. z., a to v podiele 1/48 z celku pre každého z navrhovateľov.

Z predloženého spisového materiálu odporcu mal krajský súd za preukázané, že navrhovateľky 1/ a 3/ a právny predchodca navrhovateľa 2/ si ako oprávnené osoby 27. decembra 2004 uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. Z.aZ., zapísaným v PK vl. č. 525, 317, 298 a 1241, po nebohom starom otcovi V.V. Poukázal na uznesenie Štátneho notárstva v Trnave zo 6. novembra 1961 č. D 944/60 v spojení so zápisnicou napísanou na Štátnom notárstve v Trnave 26. apríla 1961 o prejednaní dedičstva po poručiťovi V.V., z ktorej vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v dôsledku odmietnutia dedičstva. S ohľadom na uvedené sa krajský súd stotožnil s právnym záverom odporcu, že s ohľadom na uvedené odporca správne rozhodol, že v danom prípade je daný reštitučný titul v zmysle § 3 ods. 1 písm. k) zákona č. 503/2003 Z.z., a z tohto titulu vzniklo navrhovateľom právo na navrátenie vlastníctva k označeným nehnuteľnostiam.

K námietke navrhovateľov vo vzťahu k veľkosti podielov, v akých im odporca priznal vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam, krajský súd dospel k záveru, že podiel v 1/48, pripadajúcej na každého z navrhovateľov, bol odporcom určený správne. Z rozhodnutia v dedičskej veci po nebohom V.V. č. D 944/60-29 zo 6. novembra 1961, zo zápisnice spísanej na Štátnom notárstve v Trnave 26. apríla 1961 o prejednaní dedičstva, ako aj z matričných dokladov, nachádzajúcich sa v spisovom materiáli odporcu, zistil, že V.V. zomrel X. a jeho právnymi nástupcami sa stalo jeho sedem detí (A.J.F.A.) a vnučka E., rod. D. - dcéra predumrelého syna V.V. ml. Z príslušných pozemnoknižných vložiek zistil, že pôvodný vlastník neb. V.V. bol ku dňu smrti spoluvlastníkom označených nehnuteľností v 1/2. Navrhovateľky 1/ a 3/ a právny predchodca navrhovateľa 2/ J.J. sú deťmi J.J., staršieho syna pôvodného vlastníka. S ohľadom na tieto skutočnosti krajský súd uzavrel, že navrhovateľom

1/ až 3/ prislúcha spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach v 1/48 pre každého.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že nárok navrhovateľov bol uplatnený a posudzovaný podľa zákona č. 503/2003 Z.z., ktorý neobsahuje ustanovenie, identické s ustanovením § 21 zákona č. 229/1991 Zb., podľa ktorého bolo možné aj jednej z viacerých oprávnených osôb priznať vlastnícke právo po pôvodnom vlastníkovi v celosti. V prípade posudzovaného nároku navrhovateľov podľa zákona č. 503/2003 Z. z. možno priznať oprávnenej osobe len na ňu pripadajúci podiel, pričom sa neprihliada na určenie podielov jednotlivých dedičov po pôvodnom vlastníkovi v dedičskom konaní. Rozhodnutie v dedičskej veci po nebohom pôvodnom vlastníkovi je pre správny orgán len podkladom pre zistenie počtu do úvahy prichádzajúcich oprávnených osôb, a teda pre určenie veľkosti jednotlivých podielov.

Krajský súd teda dospel k záveru, že odporca vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pričom z neho vyvodil správne právne závery, s ktorými sa súd stotožnil.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podali navrhovatelia odvolanie. Žiadali, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa v celom rozsahu ruší, alternatívne žiadali zrušiť rozsudok krajského súdu, a vec vrátiť príslušnému orgánu na ďalšie konanie. Namietali, že krajský súd sa nezaoberal a nevysporiadal preskúmateľne so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami, súvisiacimi s predmetom a podstatou ich reštitučnej veci, pričom sa takmer vôbec nezaoberal a nevysporiadal preskúmateľne ani s podstatnými argumentmi navrhovateľov o nedostatkoch a nezákonnosti rozhodnutia odporcu, ktoré podrobne uviedli vo svojom opravnom prostriedku z 22. februára 2008 a aj vo vyjadrení z 28. októbra 2009, na ktoré sa odvolávajú a poukazujú. Konanie a následné rozhodnutie odporcu a následne aj krajského súdu sú postihnuté a trpia viacerými závažnými vadami, ktoré sú dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Za najpodstatnejšie nedostatky konania a rozhodovania pred krajským súdom označili navrhovatelia nedostatky v preskúmaní, odôvodnení a vyriešení otázok, týkajúcich sa veľkosti navracaných reštitučných vlastníckych podielov (dedičských podielov) k pozemkom po poručiteľovi (respektíve k reštituovaným pozemkom), ku ktorým má byť navrátené vlastníctvo navrhovateľom.

V časti určenia veľkosti navracaných podielov namietali nepreskúmateľnosť a neopodstatnenosť postupu odporcu ako aj krajského súdu namietajúc, že odporca i krajský súd paušálne vychádzali z existencie individuálnej subjektívnej stránky stavu tiesne a celkovo stavu tiesne aj u tých účastníkov dedičského konania po poručiteľovi V.V., ktorí si neuplatnili, respektíve po ktorých nebol uplatnený reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom, pričom individuálny stav tiesne ani odporca a ani krajský súd nikdy nezistili. V dôsledku toho odporca i krajský súd na účely svojho konania a rozhodovania rozdelili pozemky patriace poručiteľovi mechanicky na osem podielov (podľa počtu ôsmich účastníkov dedičského konania po poručiteľovi), hoci individuálnym dokazovaním bol stav tiesne zistený len u tých, ktorí si uplatnili reštitučný nárok. Nebolo vykonané relevantné dokazovanie a rozhodnutie odporcu ako aj rozsudok krajského súdu neobsahujú náležité odôvodnenie o všetkých okolnostiach, ovplyvňujúcich veľkosť pôvodných dedičských podielov po poručiteľovi a následne ovplyvňujúcich veľkosť reštitučných podielov navracaných navrhovateľom. Tieto rozhodnutia navrhovatelia označili za nepodložené, neopodstatnené a nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu relevantných dôkazov a náležitého odôvodnenia.

Navrhovatelia ďalej poukázali na to, že aj v reštitučnom konaní podľa zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom (zákona č. 503/2003 Z. z.), ktorého predmetom sú reštitučné nároky na navrátenie vlastníctva k dedičstvu, odmietnutému v dedičskom konaní po poručiteľovi, je potrebné vykonať rozpočítanie dedičstva po poručiteľovi na rovnako veľké dedičské podiely, pripadajúce len na tých dedičov, ktorí odmietli dedičstvo v tiesni (bez rozpočítania dedičských podielov pripadajúcich na dedičov odmietnuvších dedičstvo bez zistenia stavu tiesne). Takéto rozpočítanie dedičstva po poručiteľovi je potrebné aj na účely reštitučného konania vykonať predovšetkým vzhľadom na rozhodné dedičské právo, platné v čase smrti poručiteľa, a tiež vzhľadom na existujúcu súdnu judikatúru, týkajúcu sa dedičského práva. Pritom však takéto rozpočítanie dedičstva na účely reštitučného konania (podľa zákona č. 503/2003 Z. z.) nemá nič spoločné s ustanovením § 21 zákona č. 229/1991 Zb.. Krajský súd mal podľa názoru navrhovateľov náležite zdôvodniť, prečo a z akých dôvodov určitá časť pozemkov, ktoré pôvodne patrili poručiteľovi V.V., má zostať štátu ako odúmrté napriek skutočnosti, že zistenie odmietnutia dedičstva v tiesni čo len jedného z dedičov zároveň znamená, že nikdy neboli platne splnené zákonné podmienky na vznik a existenciu legálnej odúmrtie pre štát. Tento nedostatok osebe je podľa navrhovateľov

závažným dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a súčasne aj preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Následne navrhovatelia poukázali aj na nezákonné zvýšenie administratívnoprávneho zaťaženia navrhovateľov zo strany odporcu rozdelením konania o ich jednom návrhu navrhovateľov na dve konania a rozhodnutia, ktoré je v rozpore s čl. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj so zákonnými pravidlami pre správne konanie pred pozemkovými úradmi (ktoré nepoznajú inštitút rozdelenia konania), pričom odporca tiež nerešpektoval judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu“ (nález Ústavného súdu SR z 10. mája 1994 sp. zn. I. ÚS 26/1994).

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že pre potvrdenie rozhodnutia odporcu neboli dané zákonné dôvody.

Zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Preto pri aplikácii jeho ustanovení treba postupovať veľmi citlivo, aby nedošlo k ďalším krívdám.

Zákon č. 503/2003 Z.z. v § 1 upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. a § 37 až 39 zákona SNR č. 330/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria:

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa § 2 ods. 1 citovaného zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Zákonodarca v záujme zabezpečenia princípu legality v ustanoveniach § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. zakotvil rozhodovaciu právomoc správneho orgánu – pozemkového úradu pri rozhodovaní o navrátení vlastníctva k pozemku alebo o priznaní práva na náhradu za pozemok. Správne konanie pred pozemkovým úradom sa začína doručením návrhu oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. Podľa § 5 ods. 3 zákona sa na konanie podľa odseku 2 vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Povinnosťou pozemkového úradu pri rozhodovaní podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. je postupovať podľa jednotlivých ustanovení správneho poriadku a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku). Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

Zásada materiálnej pravdy je upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v ďalších ustanoveniach správneho poriadku (§ 32 a § 46 správneho poriadku). Zásadu materiálnej pravdy treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Táto zásada vyslovuje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci, teda subsumuje aj požiadavku zistiť úplný a presný stav veci. Za zistenia

skutočného stavu veci treba považovať zistenie všetkých skutočností, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu právne významné.

Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku).

Navrhovatelia sú oprávnenými osobami podľa § 2 ods. 2 písm. c) zákona č. 503/2003 Z.z. ako deti (navrhovateľky 1/ a 3/) a vnuk (navrhovateľ 2/) J.J. st., syna po V.V. Z matričných dokladov a dokumentov Štátneho notárstva v Trnave, nachádzajúcich sa v administratívnom spise odporcu, vyplýva, že V.V. zomrel X. bez zanechania závetu, pričom jeho dedičmi zo zákona boli jeho deti A., J. (otec navrhovateliek 1/ a 3/ a právneho predchodcu navrhovateľa 2/), F. a vnučka po predumrelom synovi V. E.

Zo zápisnice napísanej na Štátnom notárstve v Trnave 26. apríla 1961 v dedičskom konaní č. D 944/60 a z uznesenia Štátneho notárstva v Trnave zo 6. novembra 1961 najvyšší súd zistil, že dedičstvo po V.V., pozostávajúcom z nehnuteľností, zapísaných v pozemkovej knihe katastrálneho územia Z. vo vl. č. 525, parc. č. 521/67 - roľa v podiele ½, a katastrálneho územia T. vo vl. č. 517, parc. č. 1739 - roľa v podiele ½, vo vl. č. 298, parc. č. 1740, 1679 - roľa v podiele ½ a vo vl. č. 1241, parc. č. 1675/5 - roľa v podiele ½, bolo v dôsledku jeho odmietnutia dedičmi - deťmi V.V., ktoré ho odmietli aj v mene svojich detí, vyhlásené za odúmrté.

Podľa vyjadrenia k žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom E., priamej účastníčky dedičského konania po V.V., ktoré odporca pripojil k spisu, bolo zastrešujúce správanie a vyhrážky zo strany štátneho notára počas prejednávania dedičstva po V.V. jediným dôvodom pre odmietnutie dedičstva. Zdedené nehnuteľnosti boli podľa vtedajších

právných predpisov považované za poľnohospodársky podnik, a teda bolo možné ho prevziať výlučne ako celok len jedným dedičom, ktorý na ňom následne bude hospodáriť ako samostatne hospodáriaci roľník - kulak, alebo vstúpi do jednotného roľníckeho družstva. Ako kulak by dotknutý dedič bol viazaný na povinné kontingenty pod hrozbou tvrdých sankcií pri ich nespnení (trest odňatia slobody až na šesť mesiacov a pokuta do výšky 250.000 korún a popri nich tiež prepadnutie majetku, prepadnutie vecí, zákaz pobytu alebo príkaz pobytu, zákaz činnosti a uverejnenie trestného výmeru).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľov, že odporca paušalizoval zistenie tiesne ako inak subjektívneho stavu jednotlivých dedičov po V.V. a na základe toho ich všetkých automaticky považoval za oprávnené osoby, je na mieste uviesť, že na základe vykonaného dokazovania odporca zisťoval stav, resp. situáciu, za ktorej každý jeden z vtedy prítomných dedičov „dobrovoľne“ odmietol prevziať dedičstvo po V.V., ktoré by bol povinný prevziať ako celok. Pojem tieseň treba totiž v týchto prípadoch vykladať v súvislosti s politickým nátlakom spojeným s obdobím rokov 1948-1989. Preto treba za stav tiesne považovať aj stav, kedy vlastník nemôže s vecou voľne nakladať, pretože vo svojej dispozícii s predmetom vlastníctva je obmedzovaný represívnou politikou, umožňovanou nedostatkom existencie právneho a demokratického štátu.

K záveru, že dedičia V.V. odmietli dedičstvo v tiesni, dospel na základe písomného vyjadrenia osoby priamo prítomnej na tomto dedičskom konaní. Táto situácia bola totožná pre všetkých zúčastnených dedičov a bola objektívne spôsobilá vyvolať v nich pocit ohrozenia v prípade prijatia dedičstva.

Pokiaľ ide o námietku dôkazného prostriedku, o ktorý sa oprel, poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na § 32 ods. 1 správneho poriadku a § 32 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorých správny orgán nie je pri zisťovaní skutočného stavu veci viazaný návrhmi účastníkov, pričom spôsob a rozsah zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje on sám. Odporca dospel na základe ním vykonaného dokazovania na základe zákonne zadovážených a vykonaných dôkazných prostriedkov k skutkovým a právnym záverom, svedčiacim v prospech navrhovateľov. Námietka „nevhodného“ dôkazného prostriedku navrhovateľov je s ohľadom na uvedené neopodstatnená. Rovnako je neopodstatnená ich námietka paušalizovania zistenia tiesne, pretože zistená situácia sa týkala všetkých povolaných dedičov rovnako.

Čo sa týka námietky navrhovateľov voči rozdeleniu konania o jednom uplatnenom nároku na dve konania, ktorých výsledkom sú dve samostatné rozhodnutia odporcu (preskúmané rozhodnutie č. j. K2008/00694-Kň-NR-2 z 30. januára 2008 a rozhodnutie č. j. K2008/00694-Kň/1-NR-2 z 31. januára 2008), Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že tento postup odporcu sám osebe nemá vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Námietku preto vyhodnotil ako neopodstatnenú.

Ohľadom námietky navrhovateľov vo vzťahu k veľkosti spoluvlastníckych podielov, v ktorých im bolo priznané právo na náhradu, je aj s ohľadom na už uvedené namieste konštatovať, že za oprávnené osoby treba považovať všetkých osem dedičov V.V., pretože, ako bolo už uvedené, každý z nich odmietol dedičstvo v tiesni, spočívajúcej v pozícii zastrasovania povinnosťami a sankciami, vyplývajúcimi z nadobudnutia majetku takého rozsahu v roku 1960, respektíve 1961. Pokiaľ však ide o podiely oprávnených osôb, ktoré si včas uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva podľa zákona č. 503/2003 Z. z., Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti názor, vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 123/2010, v zmysle ktorého navrátenie toho, čo bolo nesprávne odňaté alebo vzaté, širšej „rodine“, je v konečnom dôsledku nielen v súlade so zmyslom a účelom reštitučných predpisov, ale aj v súlade so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Uspokojenie nárokov všetkých oprávnených osôb, ktoré si svoje nároky uplatnili, pri nečinnosti ďalších potenciálne oprávnených osôb preto zodpovedá zmyslu a účelu zákona č. 503/2003 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky, prihliadnuc na právny názor, vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky, dospel k záveru, že krajský súd neposúdil námietku navrhovateľov správne, keď potvrdil výšku podielu každého z navrhovateľov v 1/48 k celku nehnuteľnosti.

Nemožno teda akceptovať právny záver odporcu a krajského súdu, že každému z navrhovateľov prináleží na predmetných pozemkoch spoluvlastnícky podiel 1/48 a je namieste preskúmané rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V novom konaní bude úlohou odporcu riadne zistiť okruh oprávnených osôb, ktoré si v súlade so zákonom č. 503/2003 Z.z. uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva k predmetným pozemkom po neb. V.V., pričom pri určovaní veľkosti reštitučného podielu bude prihliadať len na tieto osoby tak, aby medzi ne bol rozdelený celý reštituovaný majetok patriaci do ich

„rodinného“ okruhu. Ostatné námietky navrhovateľov sú, ako vyplýva z už uvedeného, neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto v súlade s § 220 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250q ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a preskúmané rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní odporca súc viazaný právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250r O.s.p.) vykoná dokazovanie v zhora naznačenom smere (§ 32 až 34 správneho poriadku) a po vyhodnotení vykonaných dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku) vo veci znova rozhodne a svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodní tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 O.s.p. s poukazom na § 250l ods. 2, § 250k ods. 1 a § 250ja O.s.p. a úspešným navrhovateľom trovy konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnili.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. januára 2011

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

